

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. гр. Лом, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОМ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Боряна Ал. Ангелова

при участието на секретаря Росина В. Димитрова
в присъствието на прокурора Ел. П. Л.
като разгледа докладваното от Боряна Ал. Ангелова Гражданско дело № 20211620102134 по описа за 2021 година

Делото е образувано по повод подадена молба от Е. П. П., ЕГН *****, чрез адв.В.П., в качеството ѝ на един от законните наследници на Т.И.П., починал на 09.02.1937г., б.ж. на с.Д.Ц., обл.М..

Твърди се, че молителката е дъщеря на П.Б. П. поч. на 23.06.2004г., който е син на Л.К.Д., също починала, тя пък е дъщеря на общият наследодател Т.И.П..

Твърди, че видно от издаденото ѝ удостоверение за наследници № 0041/29.04.2020г. от Кметство с.Д., обл.М., фигурира като наследник на общият наследодател и лицето Ц.Н.С., поч. на 17.05.2001г., чиито баща е Г.Т. П.-син на общият наследодател. Навеждат се твърдения, че лицето Ц.Н.С. била осиновена от Г.Т. П. и съпругата му-Г.П. Па/по мъж Г./, като се ангажират доказателства, че с определение № 116/12.02.1949г., постановено по ч.гр.д.1077/1948г. на Видинския областен съд, е допуснал осиновяването. В определението си съдът бил постановил то да се публикува в ДВ, след внасяне на определената за това държавна такса. Това определение не било публикувано в ДВ.

Навеждат се и твърдения, че от представения към молбата Акт за раждане на Ц.Н. с № 141/20.07.1921г. е видно, че на 11.03.1949г. е извършено отбелязване за цитираното по горе осиновяване.

Излагат се и твърдения, че осиновяването било допуснато по

действащото тогава законодателство – Закон за извънбрачните деца и за осиновяването, в сила от 09.09.1949г. Твърди се, че съгл.чл.45 от този закон, препис от определението по допуснато осиновяване, се праща от съда на длъжностно лице по гражданско състояние по месторождението на осиновения, за отбелязване отстрани на акта за раждане, което е сторено, на процедурата останала недовършена и поради това няма правен ефект, тъй като съгл.нормата на чл.46 от закона осиновеният приема семейното име на осиновителя и добива качеството на негов наследник, което в процесния случай липсва.

Прави искане, съдът да признае по отношение на Община Якимово, че лицето Ц.Н.С., ЕГН *****, б.ж. на с.Д., поч. на 17.0.2001 г., не е осиновена от Г. И Г. П.и, и да разпреди на Общината, да се заличи отбелязването на процесното осиновяване.

Иска се още, съдът да признае за установено, че Ц.Н.С., не е наследник на Г.Т. П..

В насроченото по делото о.с.з. се явява молителката с пълномощника си – адв.В.П., които поддържат молбата и навеждат доводи в о.с.з. Ангажират и свидетели.

Заинтересованите страни и контролиращата страна Районна прокуратура-Лом, се явяват и изразяват отрицателно становище.

Съдът, като взе предвид искането на молителката, доказателствата по делото и разпоредбите на закона намира молбата за недопустима и неоснователна. Мотивите на съда за това са следните:

От така представените по делото писмени доказателства се установява, че Т.И.П., наследодателя на молителката е имал е двама синове и една дъщеря: Г.Т. П., К.Т. П. е А.Т. П.а-всичките починали.

Видно е също, че в процесното удостоверение за наследници, че първородният син на Т. П. е имал дъщеря-Ц.Н.С.-поч. на 17.05.2001г.

От приетите по делото други писмени доказателства, се установява, че Ц.Н.С./по баща С./ е била осиновена от Г. И Г. П.и.

От приложения Акт за раждане на Ц.Н.С./по баща С./ пък се установява, че е извършено отбелязване / 11.03.1949г./ за гореописаното осиновяване.

Извършеното осиновяване е допуснато по действащото по това време законодателство, а именно Закон за извънбрачните деца и за осиновяването/ЗИДО, обн. ДВ бр.267, от 26.11.1940г., отм. с чл.165 от преходните и заключителни разпоредба на ЗЛС- ДВ бр.182/09.08.1949г., един месец след обнародването, т.е. релевантен към момента на осиновяването/.

Молителката възразява по отношение на допуснатото осиновяване, позовавайки се , че съгласно разпоредбите на чл.45 ЗИДО, препис от определението на съда, с което е допуснато осиновяването , се праща на длъжностно лице по гражданско състояние по месторождение на осиновения, за отбелязване на този факт. Кое в настоящият случай е сторено. Съгласно

текста на чл.46 от същият закон е осиновения да приеме семейното име на осиновителя, което в процесния случай не е така, и се смята, че процедурата по осиновяването не е произвела своя правен ефект.

Възразява и по отношение на факта, че липсват доказателства, че е изпратено до ДВ процесното определение за осиновяването, за да бъде публикувано. Поради което не е породило целения правен ефект.

От правна страна:

Това осиновяване е било непълно, като съгласно чл. 46 от същия закон по силата на него Ц.Н. С./С./ е добила качеството наследник на осиновителите си.

Това осиновяване е станало пълно, т.е трансформирало се е в пълно с изменението на чл. 81 от Закона за лицата и семейството от 1949 г. с Изв. бр. 50 от 23.06.1961 г. и с приемането на чл. 105 от Семейния кодекс от 1968 г./ поради следното: Според горепосочените разпоредби заварените непълни осиновявания се трансформират в пълни. В случая осиновяването на Цветана е било заварено към 1961 г., тъй като към тази дата осиновителите ѝ не са били починали:

Г. Т.П. е починал на 15.04.1973 г., а съпругата му Г.П. П.а на 14.05.1976 г.

Съгл. Чл. 42. Съдът проверява:

1. изпълнени ли са всички изискуеми от закона условия;
2. дали този, който иска да осинови, се ползува с добро име;
3. дали осиновяването ще бъде полезно за осиновяемия.

Съгл.Чл. 43. Съдът в разпоредително заседание, без да излага мотиви, се произнася със следните изрази: "осиновяването се допуска", или "осиновяването не се допуска".

Това определение не подлежи на обжалване.

Определението, с което се допуска осиновяването, се обнародва в "Държавен вестник".

Съгл. Чл. 44. Допуснатото от съда осиновяване има действие от деня на акта за съгласието.

От горното може да се направи обоснован извод, че приемането на семейното име на осиновителя, не е елемент от фактическия състав на осиновяването.

От друга страна: обстоятелството, че препис от процесното определение не е изпратен за обнародване в ДВ, не влияе върху валидността на самото осиновяване. Това е така, защото съгл. Чл.44 от ЗИДО/отм./ осиновяването има действие от деня на акта за съгласието му. Обнародването

на акта и отметката в регистрите е последваща дейност с оповестително значение и не влияе на действителността на осиновителния акт. Още повече, че същата се извършва от длъжностни лица, вън от страните в осиновителното производство и тяхното бездействие не следва да рефлектира неблагоприятно в правната сфера на страните в производството. / в този смисъл Р от 7.06-2013г СРС по гр.д.26973/2008г.

За прецизност следва да се отбележи, че Законът за гражданската регистрация (ЗГР) изрично определя актовете за гражданско състояние, които са : акт за раждане, акт за сключване на граждански брак и акт за смърт, като официални писмени документи, в които по законов ред се регистрират събитията раждане, брак и смърт. Съставят се от длъжностните лица по гражданското състояние в общината или кметството, на чиято територия са станали събитията, които след като констатираат съобразно разписаните в закона общи и специални правила наличието на определени факти, материализират чрез удостоверителното си изявление настъпването им.

При даденото легално определение на актовете за гражданско състояние като официални писмени документи, съставени след констатация на настъпилото събитие на формуляри по установен образец, с разпоредбата на чл. 34, ал. 2 ЗГР е придадена доказателствена сила на отразените в тях данни до доказване на тяхната неистинност. Като издадени от длъжностно лице, в кръга на службата му по установените форма и ред, съгласно чл. 179 ГПК те се явяват доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. Заинтересованите лица имат право да установят наличието на вписани неверни данни в актовете за раждане или смърт, което право според разпоредбата на чл. 38, ал. 4 ЗГР следва да се реализира по съдебен ред. Съгласно чл. 73 ЗГР промяна в данните за гражданско състояние на лицата в съставените актове за гражданско състояние се извършва по съдебен или административен ред.

Следователно по акта за гражданско състояние, законово определен като официален документ, подлежи на установяване чрез предявяване на иск по чл. 124, ал. 4, изр. първо ГПК, а не чрез оспорване на съдържащото се в него т.е. по пътя на исковата защита. В производството по чл. 125 и сл. ГПК със сила на пресъдено нещо подлежи на установяване както автентичността, така и верността на документа - съставянето му от длъжностно лице в кръга на дадените му правомощия, по установените от специалния закон форма и ред, при което ще бъде потвърдена или отречена придадената му от закона материална доказателствена сила.

Актовете за гражданско състояние удостоверяват факти с правно значение, определящи гражданското състояние на лицата, чрез регистрация на събитията раждане, брак и смърт. Иск за установяване на съществуването или несъществуването на факти с правно значение се допуска само в

случаите, предвидени в закон, каквито са тези, уредени в Глава петдесета ГПК - Установяване на факти.

Разпоредбата на чл. 542 ГПК изрично предвижда при **несъставяне, невъзможност за съставяне, унищожаване или изгубване на съставения акт за гражданско състояние лицецо, което черпи права от твърдения факт, с молба до районния съд да поиска установяването на подлежащия на удостоверяване факт, а когато това е необходимо и** разпореждане да се състави съответният документ.

В настоящият случай разпореждането на съдията по ч.гр.д. 1077/1948г. на Видинския областен съд има диспозитивен/задължителен / характер, а не е от естеството на свидетелстващ документ. Поради което и молбата е недопустима, а по съществото си и неоснователна.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата от Е. П. П. ЕГН *****, чрез адв.В.П. - АК М. с правно основание чл.547, вр.чл.542,ал.1 ГПК за признаване за установено по отношение на Община Якимово, че лицето Ц.Н.С., ЕГН *****, б.ж. на с.Д., поч. на 17.05.2001 г., не е осиновена от Г. И Г. П.и, и да разпорежи на Община Якимово, да се заличи отбелязването на процесното осиновяване, както и да признае за установено, че Ц.Н.С., не е наследник на Г.Т. П., като **недопустима и неоснователна.**

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му пред Монтански окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Лом: _____